

STEVE BERRY

A JEFFERSON-KÓD

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

EGY

NEW YORK

SZEPTEMBER 8., SZOMBAT, A JELENBEN

18 óra 13 PERC

EGY HIBA MÁR nem is volt elég Cotton Malone-nak.

Mindjárt kettőt is elkövetett.

Az első hiba az volt, hogy fölment a Grand Hyatt hotel tizennegyedik emeletére. A kérés két nappal ezelőtt érkezett e-mailen egykori főnöknőjétől, Stephanie Nelle-től. Stephanie találkozni akart vele New Yorkban szombaton. A téma nyilvánvalóan valami olyasmi lehetett, amit csak személyesen beszélhettek meg. És ugyancsak nyilvánvalóan ettől nagyon fontos lehetett. Ennek ellenére megpróbálta fölhívni a Magellán Ügyosztály atlantai központjában, de a titkárnője csak ennyit mondott:

– Már hat napja nem volt az irodában, merthogy „enelk”. Malone tudta, hogy erre nem kell rákérdezni.

NLK. Ne Lépj Kapcsolatba.

Vagyis: ne próbálj keresni, majd én kereslek téged.

Ő maga is gyakran élt ezzel a módszerrel, amikor ügynökként még élesben tevékenykedett, ilyenkor ő is maga döntött arról, mikor jelentkezzen. Azonban ez az NLK kissé szokatlan volt a Magellán Ügyosztály vezetőjétől. Stephanie felelt az ügyosztály mind a tizenkét titkos műveletéért. A feladata az ellenőrzés volt. Az, hogy most ő is az NLK-hoz folyamodott, csak azt jelenthette, hogy egy rendkívül különleges dologra kell összpontosítania a figyelmét.

Miután Malone megkapta Stephanie üzenetét, Cassiopeia Vitt-tel elhatározták, hogy a hétvégére New Yorkba utaznak, és egy jót vacsoráznak valami zenés-műsoros helyen. Tegnap érkeztek Koppenhágából, és a St. Regisben foglaltak szobát, ami alig néhány saroknyira északra volt attól a helytől, ahol most állt. A szállást Cassiopeia választotta, és minthogy ő is fizette, Malone nem tett ellenvetést. Ráadásul nehezen lehetett volna bármit is felhozni a fejedelmi ellátással, a lélegzetelállító kilátással és a tágas lakosztállyal szemben, amely nagyobb volt, mint az ő dániai lakása.

Rögtön válaszolt Stephanie e-mailjére, megírta, hol száll meg. Ma reggel pedig egy Grand Hyatt-i kártyakulcs várta a St. Regis portáján, mellette egy szobaszám és egysoros üzenet.

KÉRLEK, TALÁLKOZZUNK
MA ESTE PONTBAN 6 ÓRA 15-KOR.

Egy pillanatra elgondolkozott a *pontban* szóról, de aztán eszébe jutott, hogy volt főnöknőjének gyógyíthatatlan megszállottsága a pontosság, ami egyszerre tette őt kiváló adminisztrátorrá és elviselhetetlen mániákussá. De azt is tudta, hogy sosem lépett volna vele kapcsolatba, ha az ügy nem lenne tényleg nagyon fontos.

Most beillesztette a kártyakulcsot, látva, de figyelmen kívül hagyva a NE ZAVARJANAK! jelzést.

Az ajtó elektronikus zárján felvillanó zöld fény jelezte, hogy a zár kinyílt.

Tágas szoba volt egy hatalmas ággal, melyet bíborszínű plüsspárnák borítottak. A dolgozósarokban lapos tölgyfa asztal és egy kényelmes szék. A sarokszobának két ablaka nézett a Keleti 42. utcára, a harmadik pedig nyugat felé, az Ötödik sugárút irányába. A berendezés többi része olyan

volt, amelyet az ember egy Manhattan belvárosában fekvő előkelő hoteltől el is vár.

Két dolgot kivéve.

Malone tekintete az első szokatlan dologra esett. Ez egy furcsa szerkezet volt, valami alumíniumlábakra szerelt készüléknek tűnt. Az egyik ablak előtt állt, az ágy mellett, és kifelé nézett. A vaskos fémtámasztékon egy négyszögletű doboz volt, körülbelül hatvanszor kilencven centiméteres, szintén fakószürke alumíniumból, amelynek oldalait erősen összecsavarták, és az ablak felé irányították. További támasztékok meredeztek elől és hátul, láthatóan szilárdan rögzítve a falhoz, illetve a padlóhoz az egész szerkezetet.

Ez lenne az, ami Stephanie üzenete szerint *fontos*?

A doboz elejéből rövid cső meredt előre. Úgy tűnt, a készülék belsejét csak akkor lehetne megvizsgálni, ha valahogy leszedik az oldallapokat. A dobozt és a tartóoszlopokat is fogaskerekek és csuklók borították. Láncok lógtak a lábakon, mintha az egész szerkezetet mozgathatóvá akarnák tenni.

Meglátta a második rendellenességet is.

Egy lezárt borítékot. Rajta az ő nevével.

Az órájára pillantott: 6 óra 17.

Hol lehet Stephanie?

Kintről szirénák hangját hallotta.

A borítékkal a kezében az egyik ablakhoz lépett, és lenézett a 14 emeletnyi magasságból. A Keleti 42. utcán nem volt egyetlen autó sem. Ezt a szakaszt lezárták a forgalom elől. Látta is a rendőröket odakint, amikor néhány perce ideérkezett.

Valami készül itt.

Malone ismerte az utca túloldalán lévő Cipriani jó hírét. Járt is már az épületben, emlékezett a hatalmas márványoszlopokra, a mozaikpadlókra, a kristály gyertyatar-

tókra. Az olasz reneszánsz stílusú épület korábban bank volt, mostanában előkelő társasági eseményekhez szokták kibérelni. Úgy tűnt, ezen az estén is valami hasonló készül, ami elég jelentős ahhoz, hogy leállítsák ezen a részen a forgalmat, kiürítsék a járdákat, és felügyeljék New York hat előkelő személyiségét, akik az elegáns bejárat előtt sorakoztak fel.

Nyugat felől két vészvillogós rendőrautó tűnt föl, utánuk pedig egy túlméretezett fekete Cadillac DTS. Mögötte még egy New York-i rendőrautó. A Cadillac motorháztetejének két oldalán két kis zászló meredezett. Az egyik az amerikai csillagos-sávós, a másik az elnöki címerrel ellátott lobogó.

Nem lehetett kétsége, ki ülhet abban a kocsiban.

Danny Daniels elnök.

A gépkocsioszlop a Cipriani elé kanyarodott. Kinyíltak az ajtók. Három titkos ügynök ugrott ki a kocsiból, körbekémleltek, majd jelt adtak. Danny Daniels kiszállt. Széles vállú, magas alakján sötét öltöny, fehér ing és kobaltkék nyakkendő feszült.

Malone zümmögő hangot hallott.

A zaj forrását kereste a tekintetével.

A szerkezet volt az, ami életre kelt, és működésbe lépett.

Két nagy durranás, és a túloldali ablak szétrobbant, üvegcserepeket szórva szanaszét a mélységbe. Hideg levegő zúdult be, s vele együtt a nagyváros lüktető zaja. Beindultak a fogaskerekek, és a szerkezet teleszkópszerűen kinyújtózott az ablakon.

Malone lepillantott.

Az ablak szétrobbanása magára vonta a titkosszolgálat figyelmét. Fejek fordultak fölfelé, a Grand Hyattet fürkészve.

Mindez alig néhány másodperc alatt zajlott le.

Ablak ki, szerkezet ki, aztán...

Ra-ta-ta-ta.

Lövések záporoztak az Amerikai Egyesült Államok elnökére.

Az ügynökök a járda szélére tuszkolták Danielst.

Malone zsebre vágta a borítékot, és átrohant a szobán. Megragadta az alumíniumvázat, hogy feldöntse.

Az meg se moccant.

Körülnézett, de sehol sem látott vezetékot. A készülék, amely nyilvánvalóan távvezérléssel működött, közben tovább lövöldözött. Malone látta, hogy a testőrök megpróbálják az elnököt visszaültetni a kocsiba. Tudta, hogy ha Daniels már benn van, az autó páncélzata megóvja a golyóktól.

A szerkezet újabb és újabb lövéseket adott le.

Malone kihajolt az ablakon, és a párkányon egyensúlyozva belekapaszkodott az alumíniumdobozba. Ha sikerülne jobbra vagy balra, felfelé vagy lefelé elrántania, akkor már nem tudná eltalálni a célpontját.

Sikerült is kissé balra erőltetnie a csövet, de a szerkezetben lévő motorok gyorsan korrigálták az irányt.

Lent a pillanatnyi szünetet kihasználva az ügynökök végre betuszkolták Danielst a kocsiba, amely csikorogva kikanyarodott. Három ember maradt ott, meg a rendőrök, akik a Cipriani előtt posztoltak.

Valamennyien fölemelték a fegyverüket.

Malone számára azonnal világossá vált a második hibája.

Lentről elkezdtek tüzelni.

Őrá.

KETTŐ

ÉSZAK-KAROLINA PARTJAINÁL

18 óra 25 PERC

QUENTIN HALE IGAZÁN nem sok kellemesebb dolgot tudott elképzelni annál, mint kibontott vitorlákkal siklani a fehér tajtékos hullámokon. Ha valakinek vér helyett tengervíz folyhatna az ereiben, akkor az biztosan ő lenne.

A szlúpok, vagyis a lapos fenekű naszádok számítottak a tengerek igáslovainak a 17. és 18. században. Viszonylag kis hajótestük, egyetlen árbócuk és vitorláik mérete miatt gyorsak voltak, és jól lehetett manőverezni őket. Alacsony felépítésük is a könnyebb kezelhetőséget szolgálta. Többségüknek körülbelül 75 matróz és 14 ágyú volt a fedélzetén. E hajótípus mai megfelelője valamivel nagyobb volt, körülbelül 40 méteres, és nem fából, hanem vasvázás-fapalánkos anyagból készült, amitől még karcsúbb volt, még könnyebben siklott. És természetesen ágyúk sem növelték a súlyát. Ehelyett szemet gyönyörködtetően, lelket bizsergetően szép volt, és elegáns – igazi komfortos és játékosan viháncoló luxushajó. Tizenkét vendég élvezhette egyszerre a luxusabinok kényelmét, legénysége pedig 16 főből állt, többségük azoknak a leszármazottja, akik már az amerikai függetlenségi háború előtti időkben is szolgálták a Hale-eket.

– Miért csinálod ezt? – sikoltotta az áldozata. – Quentin! Miért?

Hale a fedélzeten szorosan megbéklyózva fekvő férfira nézett. Az áldozat egy pellengérhez hasonlító szerkezetben

vergődött, melyet tíz centi vastag vasrudakból készítettek el; a ketrecszerű felső rész a fejét és a felsőtestét borította és zárta körül, a derekát és a lábait pedig szintén egy-egy ilyen rúdhoz rögzítették. Évszázadokkal korábban ezeket a kalodaszerű ketrecek az áldozatok méretéhez igazítva készítették el, ez a mostani viszont még inkább hasonlított egy kínpadhoz. A férfi egyetlen tagját sem tudta megmoc-cantani, a fejét kivéve. A száját szándékosan nem tömték be.

– Megbolondultál? – ordította az áldozat. – Amit most művelsz, az gyilkosság.

Úgy tűnt, Hale ezt kifejezetten rossz néven veszi.

– Ha egy árulót küldünk a másvilágra, az nem gyilkosság.

A leláncolt férfi, mint korábban az apja és a nagyapja is, a Hale-család számvevője volt. Ő vezette a főkönyvet. A virginiai parton lakott, egy pompás birtokon. A Hale Enterprises nem volt ugyan óriásvállalat, mégis behálózta az egész világot, és csaknem 300 alkalmazott kínosan precíz munkájára számított. Többségük a cég alkalmazásában állt, de ez az ember a vállalati szervezeten kívül dolgozott, és egyedül Hale volt a főnöke.

– Esküszöm, Quentin – kiáltotta a férfi –, hogy csak a pusztá tényeket közöltem velük.

– Az életed függ attól, hogy ez igaz-e.

Hale kivárt, hogy a szavai megtegyék reménykeltő hatásukat. Azt akarta, hogy a férfi beszéljen. Biztos akart lenni a dolgában.

– Idézéssel jöttek. Már eleve tudták a válaszokat a kérdéseikre. Azt mondták, ha nem működöm együtt, akkor börtönbe zárnak, és mindenemet elkobozzák.

A számvevő sírni kezdett.

Megint.

Az ők, akik jöttek, az amerikai Adóbehajtási Szervezetet képviselték. Annak a bűnügyi végrehajtó szervezetnek az ügynökei, akik egy reggelen a Hale Vállalatra is rászálltak. Együttal az ország nyolc különböző bankjánál is megjelentek, és pénzügyi információkat kértek a cégről, és Hale-ről is. Mindegyik amerikai bank hajlandó volt együttműködni. Ez nem volt meglepő. Alig néhány törvény rendelkezett csak a titkosságról. Éppen ezért ezeken a számlákon minden változást részletes papírmunka rögzített. Más volt a helyzet a külföldi bankokkal, elsősorban a svájciakkal, amelyeknél a pénzügyek titkossága már régóta nemzeti hagyománynak számít.

– Tudtak a Svájci Egyesült Banknál lévő számlákról – próbálta túlülölneni a hullámok és a szél zúgását a számvevő. – Csak ezekről beszéltem velük. Semmi többről, esküszöm! Csak ezekről!

Hale a korlát fölött elnézett a tajtékosan hullámzó tengerre. Áldozata a hátsó fedélzeten, a jacuzzi és a fürdőmedence mellett feküdt, úgyhogy más hajóról nem lehetett odalátni. De különben is, a nap nagy részében a tengeren voltak, és eddig egyetlen hajóval sem találkoztak.

– Mit tehettem volna? – esedezett a számvevő. – A bank beadta a derekát.

A Svájci Egyesült Bank valóban engedett az amerikai nyomásnak, és végül, történelme során először, lehetővé tette, hogy külföldi végzések és idézések alapján több mint ötvenezer számlát megvizsgálhassanak. Az természetesen megkönnyítette a dolgot, hogy a bank egyesült államokbeli képviselőit büntető eljárásokkal fenyegették meg. És amit a számvevője mondott, az mind igaz volt. Hale már mindent leellenőrzött. Csak a Svájci Egyesült Banknál lévő számlákhoz értek el. A többi hét országban lévő számlákhoz nem.

– Nem volt választási lehetőségem. Quentin, az isten szerelmére, mit tehettem volna?

– Tarthattad volna magad az Alapszabályhoz.

A hajó legénységétől kezdve a birtok alkalmazottain át egészen saját magáig az Alapszabály volt az, ami összetartotta őket.

– Esküt tettél, és a szavadat adtad – dörögte Hale a korlátnak támaszkodva. – Alá is írtad.

Ez utóbbi csak a lojalitás erősítését szolgálta. Néha azonban akadt, aki megsértette ezeket a szabályokat. És akkor azzal elbántak. Mint most is.

Megint kinézett a kékesszürke tengerre. Az *Adventure* élénk délkeleti széllel haladt. Körülbelül 80 kilométerre voltak a parttól, és dél felé, Virginiával ellenkező irányba mentek. A DynaRig-rendszer tökéletesen működött. A korábban egyetlen hatalmas felületből álló vitorlázat most tizenöt négyzet alakú vitorlából állt. Az volt a lényeges különbség, hogy most a keresztrudak nem egy mozdulatlanul álló fő árbócon forogtak, hanem maga az árbóc fordult a széllel. A modern technika az árbóc köré csavarva tartotta a vitorlákat, aztán egy villanymotor hat perc alatt kifeszítette valamennyit, hogy teljes vitorlázattal lehessen haladni.

Hale a sós levegőt ízlelgette, és tisztogatta az agyát.

– Válaszolj egy kérdésemre! – mondta végül.

– Bármire, Quentin, csak engedj ki ebből a ketrecből.

– A főkönyv. Beszéltél róla?

A férfi hevesen rázta a fejét.

– Egy szót sem. Semmit. Megszerezték a svájci bankszámlákat, a főkönyvet viszont meg sem említették.

– Biztonságban van?

– Ott, ahol tartani szoktuk. Mint mindig. És csak te meg én, mi tudjuk, hogy hol.

Hale hitt neki. Mindeddig senki nem ejtett egyetlen szót sem a főkönyvről, ami részben megnyugtatta.

De nem egészen.

A vihar, amivel szembe kellett néznie, sokkal rosszabb volt, mint az, amely a tengeren készülődött tőlük keletre. Rájuk zúdulhatott az összes amerikai titkosszolgálat, valamint az Adóbehajtási Szervezet és az Igazságügyi Minisztérium. Nem volt ez másként az őseivel sem, akik ellen királyok, királynők és köztársasági elnökök gyűjtöttek egész hajóhadakat, hogy levadásszák az ő naszádjait és felkössék a kapitányaikat.

Visszafordult a vaskalodában vergődő nyomorult-hoz, és közelebb lépett.

– Kérlek, Quentin, könyörgök! Ne csináld ezt! – A férfi hangja elcsuklott a zokogástól. – Sosem kérdezősködtem az üzletről. Sosem érdekelt. Csak vezettem a főkönyvet. Mint az apám. Meg az övé. Sosem nyúltam egyetlen pennyhez sem, ami nem volt az enyém. Egyikünk sem.

Nem, és a családja sem.

De a 6. cikkely egyértelmű volt.

Ha bárki megsérti vagy elárulja a Társaságot, az halállal büntetendő.

A Közösség még sosem nézett szembe ekkora fenyegetéssel. Bárcsak megtalálná a kulcsot, hogy megfejthesse a kódot! Az mindennek véget vetne, és szükségtelemné tenné mindazt, amire most készül. Sajnos azonban a kapitánynak időnként kellemetlen parancsokat is ki kell adnia.

Intett, mire három ember fölemelte a ketrecet, és a korlát felé lendítette.

A lekötözött férfi sikoltozni kezdett.

– Ne tedd ezt, kérlek! Azt hittem, ismerlek. Azt hittem, barátok vagyunk. Miért teszel úgy, mint egy átkozott kalóz?

A három férfi egy pillanatra megállt, jelre várva.

Hale bólintott.

A ketrecet átbillentették a korláton, a tenger pedig azonnal elnyelte.

A matrózok visszatértek a helyükre.

Hale egyedül maradt a hátsó fedélzeten. Arcát a szélbe fordította, és a férfi utolsó sértésén merengett.

Miért teszel úgy, mint egy átkozott kalóz?

Tengerek szörnye, pokolfajzat, rabló, haramia, bandita, martalóc, zshivány, minden földi és mennyei törvény áthágója, sátán szülötte, ördögfattyá.

Ezek mind a kalózt jelölik.

És ő egyike lenne ezeknek?

– Ha tényleg ezt gondolják rólam – suttogta –, akkor miért is ne?

HÁROM

NEW YORK

JONATHAN WYATT ÉRDEKLŐDÉSSSEL figyelte az eseményeket. Egyedül ült egy ablak melletti asztalnál a Grand Hyatt hotel New York Central nevű éttermében. Az üvegtetős-átriumos helyiségből kiváló kilátás nyílt a két emelettel lejjebb lévő Keleti 42. utcára. Láttá, amikor megállították a forgalmat, mindenkit kitereltek a járdákról, és azt is, amikor az elnöki kocsisor megérkezett a Cipriani elé. Hallotta fönről a durranást, aztán látta, hogy üvegcserepek árasztják el a járdát. Amikor elkezdődtek a lövések, tudta, hogy a szerkezet működésbe lépett.

Az asztalt gondos mérlegelés után választotta ki, és észrevette, hogy a közelben ülő két férfi ugyanígy járt el. Titkosszolgálati ügynökök, akik lefoglalták az étterem hátsó végét, az ablak melletti részt, úgyhogy nekik is tökéletes kilátásuk volt az utcai eseményekre. Mindkét férfi füléből rádiós adóvevő vezetéke lógott ki, az étterem személyzete pedig szándékosan nem ültetett senkit a közelükbe.

Wyatt tudta, hogy mi a feladatuk.

Az elnök biztonsága a környező területek ellenőrzésén alapul. Ilyenkor általában mesterlövészek helyezkednek el a környező háztetőkön, és testőrök állnak egy-két méteres közelben a célszemélyhez. Az, hogy az elnököt egy olyan zsúfolt helyre vigyék, mint New York belvárosa, rendkívüli kockázatokat jelentett. Mindenütt épületek, tele ablakokkal, nyitott tetőkkel. Erre tökéletes példa a Grand

Hyatt. Több mint húsz emelet, két üvegfalú toronyépülettel.

Lent, az utcán a testőrök azonnal reagáltak a lövésekre, rávetették magukat Danny Danielsre, alkalmazva egy másik ideiglenes taktikát: „fedezd, és menekítsd ki”. Az önműködő fegyver persze elég magasan volt elhelyezve, hogy át tudjon lőni bármilyen jármű fölé. Wyatt látta, hogy a rendőrök és az ügynökök jobbra-balra vetődnek, hogy elkerüljék a golyókat.

Danielst vajon eltalálták? Innen nemigen lehetett megállapítani.

Wyatt nézte, hogy a mintegy 15 méterre lévő két ügynök hogyan reagál az eseményekre. Tették a dolgukat, csupa szem és fül voltak, és jól látszott, mennyire frusztrálja őket, hogy ilyen távolságban vannak. Wyatt tudta, hogy az utcán lévő testőrök és ügynökök fülében is van hasonló készülék. Valamennyiüket kiképezték. A valóság azonban sajnos ritkán egyezik azzal, amit a gyakorlóterepen tapasztalhatnak. A mostani eset erre ékes példa volt. Egy távirányítású automata lőfegyver? Biztos, hogy ilyenekkel még nem találkoztak.

Vagy harminc másik vendég nyomult be az étterembe, és természetesen mind az utcai felfordulásra figyeltek.

Újabb lövések visszhangoztak az épületek között.

Az elnököt visszatuszkolták a kocsijába.

Az elnöki Cadillac – vagy ahogyan a titkosszolgálat emlegette: a Fenevad – olyan vastag páncélzattal készült, hogy a 13 centi vastag burkolatot golyók nem üthették át, a kerekek pedig még teljesen lapos állapotban is képesek biztonságosan futni. Ez utóbbi a General Motorst dicséri – háromszázezer dollár értékben. Wyatt tudta, hogy az 1963-as dallasi merénylet óta az elnöki páncélautót mindenhová elszállítják, ahová az elnök ellátogat, és földi közlekedésre van szüksége. Ez a kocsis három órával ezelőtt

érkezett a JFK reptérre, ahol a kifutópályánál várta az elnöki különgépet. Az eddigiektől eltérően most nem küldtek más kocsikat az elnöki kísérethez, pedig általában az a szokás, hogy több autó is a helyszínre érkezik.

Wyatt a két izgatott ügynökre pillantott, akik idegesen topogtak a helyükön.

Ne izguljatok, gondolta. Hamarosan ti is beszállhattok a csetepatéba.

Figyelmét visszafordította az ebédjére, egy pazar és ízletes hússalátára. Gyomra már remegve várta az ételt. Ő maga pedig már régóta várt egy ilyen eseményre. *Táborozz le a folyó mellett!* Ezt a tanácsot kapta, már jó néhány évvel ezelőtt. És tökéletesen bevált. Ha az ember elég ideig táborozik és várakozik egy folyó mellett, akkor az ellenségei végül arra fognak hajózni.

Szájába vett egy újabb falat csípős salátát, majd leöblítette édes vörösborral. Kellemes íz maradt utána. Eszébe villant, hogy illene nagyobb érdeklődést mutatnia a körülötte zajló dolgok iránt, de senki sem figyelt őrá. Miért is tették volna? Hiszen az Amerikai Egyesült Államok elnökére lövöldöztek, és az ablaknál tolongó döbbszóróknek pompás rálátásuk volt az eseményekre. Közülük néhányan nemsokára a CNN vagy a Fox News híradóiban szerepelnek, és ezáltal néhány pillanatra híressé is válnak. Tulajdonképpen most kellene megköszönniük neki ezt a lehetőséget.

A két ügynök egyre hangosabban beszélt.

Kipillantott az ablakon, és azt látta, hogy az elnöki Cadillac elszáguld.

A Cipriani előtt lévő testőrök talpra ugrottak, és a Grand Hyatt épületére, a magasba mutogattak.

Pisztolyok kerültek elő.

Céloztak.

Lövéseket adtak le.

Wyatt elmosolyodott.

Cotton Malone ezek szerint pontosan azt tette, amire ő számított.

Malone szempontjából a dolgok határozottan kezdtek még rosszabbra fordulni.

COTTON MALONE HALLOTTA, hogy mindkét oldalán golyók pattognak le az üvegfalról. Az alumíniumszerkezet, amibe kapaszkodott, tovább tüzelt. Ismét megrántotta a masinát, de a belső motor megint visszairányította a fegyver csövét a célpontra.

Vissza kellene húzódnia a szoba belsejébe!

Daniels már visszajutott a kocsiba, és mindjárt elrobogtak vele. Odakiáltani fölösleges lenne. Senki nem hallaná meg a lövöldözés és a New York-i utca zajában.

Újabb üvegtábla robbant szét, ezúttal a Grand Hyatt túlsó sarkán, körülbelül harminc méterre attól a párkánytól, ahol ő egyensúlyozott.

Egy másik alumíniumdoboz nyúlt ki az épületből.

Malone rögtön észrevette, hogy annak a csöve sokkal nagyobb átmérőjű, mint azé, amit ő próbált megfékezni. Vagyis az már nem géppisztoly. Hanem valami akna- vagy rakétavető.

Az órá tüzelő rendőrök és ügynökök is észrevették a másik fegyvert, és figyelmüket az újabb fenyegetés felé fordították. Malone azonnal rájött, hogy akik elhelyezték ezeket az ördögi eszközöket, számítottak arra, hogy Danielst bemenekítik a kocsiba, aztán máris elhajtanak. Már eddig is kétségei voltak afelől, hogy mennyire lehet hatékony egy ilyen távirányítású géppisztoly, de most rögtön megértette, nem az volt a lényeg, hogy a golyók bárkit is eltaláljanak.

A cél az volt, hogy a kiszemelt személyt egy olyan helyre kényszerítsék, ahol könnyebben el lehet találni.

Például egy hatalmas, fekete Cadillacbe.

Malone persze tudta, hogy az elnöki limuzint vastag páncélzat védi. De vajon képes lenne ellenállni egy rakétatámadásnak is, mondjuk, nem több mint száz méterről? És egyáltalán – a másik szerkezetben milyen lövedék lehet?

Lent rendőrök és ügynökök rohagáltak a járdán, alkalmas helyet próbáltak találni ahhoz, hogy tűz alá vegyék az újabb fenyegető eszközt.

Daniels kocsija már közeledett a Keleti 42. utca és a Lexington Avenue kereszteződéséhez.

A rakétavető oldalt fordult.

Valamit ki kell találnia!

A géppisztoly, amivel éppen birkózott, tovább lövöldözött, öt másodpercenként újabb golyókat küldve az utcára. A lövedékek mindenfelé pattogtak a szemben lévő épületen és a járdán. Még jobban kihajolva ráfeküdt az alumíniumszerkezetre, és minden erejével balra rántotta. A masina egy darabig ellenállt, de végül megtört, és elhajlott balra, úgyhogy a csöve már párhuzamosan állt a hotel falával.

A lövedékei pedig most már a rakétavető irányába süvítettek.

Malone minden igyekezetével próbálta pontosabban becélolni.

Egy golyó célba talált, és behorpasztotta az alumíniumdoboz falát.

Malone elég vékonynak érezte az alumíniumfalat, amit szorongatott, és remélte, hogy azt a másik szerkezetet is ugyanabból az anyagból csinálták.

Két újabb lövedék találta el a célt.

A harmadik át is ütötte.

Kék szikrák pattogtak mindenfelé.

Lángok törtek elő, amint a rakéta mégiscsak elhagyta a kilövőszerkezetet.

WYATT ÉPPEN VÉGZETT a salátával, amikor az elnöki Cadillac a kereszteződés felé száguldott. Hallotta a második ablak szétrobbanását. Lent emberek rohantak a járdán, és lövöldöztek fölfelé. Ugyan már. A titkosszolgálatoknál rendszerített P229 Sig Sauer pisztolyok itt nem sokat értek, az elnököt kísérő kocsikban lévő gépkarabélyokat meg most Washingtonban hagyták. Amint a mesterlövészeket is.

Hiba, mind-mind hiba.

Robbanást hallott.

Kilőttek egy rakétát.

Megtörölte a száját egy kendővel, és kinézett. Daniels kocsija már a kereszteződésben volt, és tovább száguldott az ENSZ-palota és az East River irányába. Nyilván a Roosevelts Drive-on megy majd vagy egy kórházba, vagy a repülőtérre. Wyatt emlékezett arra, hogy régebben egy külön metró-szerelvény állt készenlétben egy külön vonalon a Waldorf Astoria hotel közelében, hogy kisurranjanak az elnökkel Manhattanból.

De ma már nem.

Nincs rá szükség.

A két fekete öltönyös ügynök kirohant az étteremből, egy lépcső felé igyekeztek, amely a Hyatt főbejáratához vezetett.

Wyatt letette az asztalkendőt, és fölállt.

Minden felszolgáló, az összes vendég, de még a konyhai személyzet is az ablakoknál tolongott. Úgy tűnt, senki sem fogja hozni a számlát. Emlékezetébe idézte a hússaláta árát,

a borét is, hozzáadott még 30 százalék borravalót – nagyon büszke volt arra, hogy nagyvonalú –, és letett az asztalra egy ötvendolláros bankjegyet. Ez valószínűleg túl sok, de most nincs ideje megvárni a visszajárót.

A rakéta nem érte el a célt, a második és harmadik pedig ki sem került a tárból. Az eset hőse *nyilvánvalóan* teljesítette feladatát.

Most pedig ideje megnézni azt is, hogyan ér véget Cotton Malone szerencséje.